

เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พรุ่งนี้จะวันเข้าพรรษานะ วันนี้วันพระ วันอาสาฬหบูชาด้วย พรุ่งนี้วันเข้าพรรษา ถ้าเข้าพรรษานะ ถ้าเข้าพรรษาแล้ว พระเขาจะเตรียมตัวของเขา สมัยอยู่ป่าอยู่เขานะ เวลา ก่อนเข้าพรรษา เราอยู่บ้านนอกคอกนามันมีป่าล้อมโถมไป ก่อนเข้าพรรษาเขาก็เตรียมฟันเตรียมไม้ของเขาไว้ต้มน้ำร้อน ซักผ้า ต้มน้ำร้อนถวายครูบาอาจารย์ นี่เขาเตรียมฟันของเขา หลวงปู่ลีท่านอยู่ที่บ้านตาดนะ ก่อนจะเข้าพรรษา ท่านไปตัดไม้ตาดที่ดงสีชมพู ตัดไม้ตาดมา ไม้ตาดคือไม้ที่ทำไม้กวาด ฉะนั้น ไม้กวาด แล้วพระจะนั่งถักไม้กวาดกัน นั่งถักไม้กวาดกัน ญาติ รื้อนละ ๒-๓ อัน เพราะในพรรษานั้นจะไม่ให้มีเสียงกระทบกระเทือนต่อกัน นี่เขาเตรียมพร้อมของเขา เขาเตรียมพร้อมเวลาเข้าพรรษาแล้ว เขาก็มีการเร่งความเพียรกัน

ถ้าเร่งความเพียรกัน เห็นไหม นี่เวลาไปหาอยู่บ้านน้อยนะ บ้านหลังเล็กหลังน้อย ชาวบ้านเขาก็ทำไร่ไถนาของเขา เขาก็หาอยู่หากินของเขา พระเราก็ดำรงชีวิตของเขา ก็ไปเพื่อบิณฑบาตเพื่อดำรงชีวิตเท่านั้น ไม่มีโยมมากมายขนาดนี้หรอก ไม่มีใครจะมาดูแลกันหรอก ในเมื่อครูบาอาจารย์ของเราท่านยังไม่สร้างเป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นมา ใครจะเชื่อใจใคร

อยู่บ้านนอกคอกนานะ พระป่าๆ เขาอยู่กันด้วยปลีแข้ง ไม่มีความอุดมสมบูรณ์อย่างนี้ เขาหาอยู่หากินของเขา เขายังซักหน้าไม่ถึงหลังของเขา เขาจะเอาอะไรมาถวายพระ เขาได้ ๕ ได้ ๑๐ มา เขาเอาของดีๆ มาถวายพระ พระจะเอาของดีๆ มาจากไหน แล้วเราก็เลือกหาอย่างนั้นด้วย เพราะเราเลือกหาที่ความสงบสงัด

หลวงตาท่านพูดบ่อย เวลาเห็นผักใบสาระแหน่ๆ ท่านพูดเลย เห็นใบสาระแหน่ที่ไร ท่านนึกถึงเวลาท่านอยู่ป่าอยู่เขา ตามริมน้ำ ตามน้ำซับน้ำซึม มันจะเกิดของมัน แล้วเวลามีญาติโยมมา เขาก็เค็ดให้ เอามากินกับข้าว

เวลาคนเขาจะบุกเขาจะเบิกมา เขาต้องเผชิญกับความจริงใจ แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้

ธรรม นี่เสียดสละออกมา เสียดสละความเป็นกษัตริย์ออกมา ออกมาเป็นทุกตะเจ็ญใจ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครเขาจะเหลียวแล นี่เวลาทุกข์เวลายาก คนไม่เห็นใจ คนมันเห็นเวลามันสุขมันสบายใจ เวลาสุขสบาย สุขสบาย กิเลส มันก็ตัวอ้วนๆ ใจ ถ้ากิเลสตัวอ้วนๆ เราจะทำอย่างไรกัน

ถ้าเราประมาทนะ ถ้าเราประมาท เราก็อ่อนแอของเราไม่ได้ ถ้าเราฉลาดของเรา เราฉลาดของเรา โยมตั้งใจใช่ไหม เพราะโยมมีศรัทธาความเชื่อ วันนี้อย่างสำคัญทางพุทธศาสนา วันสำคัญทางพุทธศาสนา คุณติ ทางราชการเขาพอใจมาก เพราะคนไปวัดไปวา กันมาก เดี่ยวนี้คนเข้าวัดเข้าวา กันมาก เพราะเขาส่งเสริมไป ว่าไปวัดไปวา ก็ไประดับของทานใช่ไหม เราอุตสาหะหาอยู่หากินมา ของที่เราได้มามันทุกข์ยากแสนเข็ญขนาดไหน มาให้พระ ก็อยากจะให้พระได้ฉลองศรัทธาของเราให้เต็มทีของเรา ถ้าเราไปแล้ว พระเขาไม่ฉลองศรัทธาของเรา เราก็เสียดสละใจของเรา นี่ถวายพระแล้วพระไม่คุณค่าของเราเลย

พระคุณค่าคุณ คุณค่าคุณตั้งแต่โยมมาวัดแล้ว เพราะโยมมาวัด ถ้าโยมไม่มีหัวใจ โยมไม่มีน้ำใจ โยมจะมาวัดได้อย่างไร ที่โยมมาวัดก็มาด้วยหัวใจใช่ไหม ถ้ามาด้วยหัวใจ โยมทำบุญของโยม โยมได้ประเคน ได้ถวายพระแล้ว พระก็รับแล้ว รับแล้วนี่พระก็ตักใส่บาตร เห็นไหม ตักใส่บาตรๆ ปฏิสังขนา โยๆ พิจารณาของพระแล้วพระถึงได้ขบฉัน ขบฉันทำไม ขบฉัน นี่อาหาร ๔ ใจ กวพิงกวราหาร อาหารเป็นคำข้าวใจ

นี่ถ้าเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เขาก็วิญญูณาหารใจ ถ้าเป็นพรหม เขาผัสสาหารใจ แล้วถ้าในวิญญูณี่ก็มีโนสัญเจตนาหารใจ อาหารของเขา ถ้าอาหารของเขา อาหารนี่อาหารเป็นคำข้าว อาหารนี่เพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตไว้ทำไม ดำรงชีวิตไว้ พรุ่งนี้จะเข้าพรรษาแล้ว ถ้าพรุ่งนี้จะเข้าพรรษา ดำรงชีวิตไว้เพื่อจะกินข้าว เพื่อจะกินหาสังฆกรรม สังฆกรรมมันอยู่ที่ไหน อยู่ที่ในตู้พระไตรปิฎกหรือ ตู้พระไตรปิฎกนี่ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้อยู่ที่โคนต้นโพธิ์ ตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มรรคญาณเข้ามาทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาจะรู้สัตว์ขนสัตว์ จะรู้สัตว์ขนสัตว์ เทศนาว่าการให้พระอนนท์ฟังไว้ เวลาพระอนนท์ เห็นไหม นี่ในสุดคันตปิฎก พระอนนท์ทำไว้ ถ้าเป็นวินัยปิฎกก็พระอุบาลี เทศนาว่าการมา นี่เทศนาว่าการมาเพื่อรู้สัตว์ขนสัตว์ใจ ถ้ารู้สัตว์ขน

สัตว์ รือสัตว์ชนสัตว์ที่ไหน รือสัตว์ชนสัตว์ ทุกคนต้องปฏิบัติเอาไว้ใหม่ เวลาเราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นทฤษฎี มันเป็นปริยัติ ถ้าปริยัติขึ้นมา ศึกษาทำไม? ศึกษาเพื่อปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติขึ้นมา

คูลี มาวัดมาว่ามีถ้วยจาน ถ้วยจานเราตักอาหารใส่จานของเรา ในจานเราก็มีอาหารใช้ใหม่ ถ้าเรามีแต่ถ้วยจานเปล่าๆ จะเอาอาหารที่ไหนมากิน นี่สมัยพุทธกาล เห็นใหม่ คูลี ราชกุมารที่เขาเล่นกัน เห็นใหม่ เล่นกันจนเสียการพนัน เขาเล่น ต้องเอาขนมมาให้ต่อกัน แพ้เขาๆ จนเขาไม่มีใจจนขนมหมดนะ ขนมหมด เวลาไปเอา แม่บอกขนมหมดแล้ว ขนมไม่มี เอาขนมที่ไม่มีนั้นมา นี่เอาขนมที่ไม่มีมา เพราะเด็กมันไม่เคยรู้เคยเห็นไง เด็กเวลาคุยกันนะ ข้าวนี้เกิดจากไหน บางคนเห็นข้าวเกิดจากปากหม้อ ก็เห็นแม่ตักมาจากหม้อ ไอ้คนที่มันนั่งกินข้าว เห็นข้าวมาจากจาน ข้าวเกิดจากจาน

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีจานเปล่าๆ เราไม่มีอาหารเลย เราจะเอาอะไรไปกิน นี่ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปริยัติๆ ศึกษาไป เห็นใหม่ มันเป็นบรรจุกัณฑ์ แต่ธรรมมันอยู่ที่ไหนล่ะ ธรรมมันอยู่ที่ไหน นี่พระเจ้าพรหมชาลาปุณณินี่ เขาจะถือธุดงค์กัน ถือธุดงค์เพื่อขัดเกลากิเลส ธุดงค์มันคืออะไรล่ะ? ธุดงค์มันข้อห้ามอะไร ข้อห้าม ๑๓ ไม่รับภัตตามมา ถือผ้า ๓ ผืน สิ่งนี้มันก็เป็นบรรจุกัณฑ์เหมือนกัน เป็นเครื่องขัดเกลากิเลส ไม่ใช่ฆาติกิเลส เป็นเครื่องขัดเกลากิเลส ถ้าเป็นเครื่องขัดเกลากิเลสนะ

เวลาโยมพยายามแสวงหามาเพื่อไปทำบุญกุศลที่วัด มาถึง พระไม่ดูคำคูตี คูคำคูตี นี่พระรักษาโยมด้วย รักษาด้วยพระด้วย ถ้ามันรักษาตัวพระด้วย สิ่งใดก็ฉลองศรัทธาๆ แล้วไข่มันในร่างกาย แล้วเวลานั่งสมาธิ นี่จาน จานก็คือร่างกายนี้แหละ จานก็คือกายกับใจนี้ แล้วมันพยายามจะหาคุณธรรม หาสติ หาสมาธิ หาปัญญา แล้วพอมันฉลองศรัทธาของโยมไปก็นั่งสัปหงกโงกง่วง นี่โยมส่งเสริมหรือจะบอกว่าโยมทำลาย

ถ้าโยมส่งเสริม ส่งเสริมนะ เราทำบุญของเราแล้ว ทำบุญของเราแล้ว หน้าที่ของเราทำแล้ว นี่มันหน้าที่ของพระแล้วละ พระท่านได้รักษาตัวท่าน ท่านจะรักษาหัวใจของท่าน ท่านจะดูแลของท่านว่าท่านใช้แล้วมันเป็นประโยชน์กับท่านมากน้อยขนาดไหน มันอยู่ที่จิตนิสัยบางคน บางคนกินอิ่มนอนอุ่นแล้วภาวนาดี บางคนกินอิ่มนอนอุ่นแล้วภาวนาสัปหงกโงกง่วง เขาก็ผ่อนคลาย

ของเขา มันอยู่ที่จริตนิสัยของเขา เราทำแล้วเราก็เจ็บใจ นี่ใจ ว่าทำบุญทิ้งเหว เพราะทำบุญทิ้งเหวจะไม่ใช้ปัญญาเลย เขาบอกว่าทำบุญทิ้งเหว เวลาขอตานเขาเอาเด็กมาขอตาน เขาบอกทำบุญทิ้งเหว

ไอนั้นไปทำอย่างนั้น คิดได้อย่างไร ว่าทำบุญทิ้งเหว เวลากิเลสมันโต้แย้ง เวลากิเลสมันทิ่มแทงหัวใจใจ จะทำบุญแล้วก็ต้องให้ได้ตั้งใจๆ ใจ มันเอาที่ไหนได้ตั้งใจ ใจเรายังไม่ได้ตั้งใจเราเลย แล้วจะเอาความพอใจมาจากไหน แต่ถ้าเอาความพอใจของเรา เห็นไหม ถ้าเราเข้าพรรษาตั้งแต่พรรุ่งนี้ไป เห็นไหม คุณิ คนที่เขาเล่นการพนัน คนที่เขาคิดเหล้าเมายา พรรุ่งนี้เขาตั้งสัจจะอธิษฐานเขาก็อยู่ได้ ๓ เดือน ออกพรรษาก็ไปหาเขาอีกแล้ว นี่ใจ ทำไมเขาอดได้ละ นี่ ๓ เดือน เขาอดได้ละนี่ใจ

นี่ก็เหมือนกัน เราจะถือธุดงค์วัตรกัน เราก็ตั่งใจของเรา แล้วไม่ใช่ตั้งใจ ๓ เดือน ทำตลอดไปนะ พระราณี ถ้าปรารถนาพ้นจากทุกข์ เขาจะทำ ๒๔ ชั่วโมง ทำตลอดชีวิต ถ้ามีลมหายใจเข้าและลมหายใจออกอยู่ เราไม่ประมาทกับชีวิต ถ้าไม่ประมาทกับชีวิต เรารักษาของเรา ถ้ารักษาของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา นี่เวลาครูบาอาจารย์ของเราอยู่ป่าอยู่เขานะ สิ่งใดก็แล้วแต่ ต้องหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงทั้งนั้นแหละ มันไม่มีใครให้หรือ หามาด้วยน้ำพักน้ำแรงนะ ตั้งแต่ไม่กวาด ตั้งแต่แก่นขนุน จะเอามาซักผ้า นี่จะหาไว้ให้พร้อมเลย อาศัยเขาก็อาศัยแค่ข้าวปากหม้อเขาเท่านั้นแหละ อาศัยเขาก็ให้เขาตัดบาตรใส่เพื่อดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ แล้วเราก็ชวนขวายของเรา

ถ้าเราชวนขวายของเรานะ ขวนขวาย เพราะเรามาทำไมละ เราบวชมาทำไม เราบวชมาเพื่อสังขาร เราบวชมาเพื่อจะพ้นจากทุกข์ เราไม่ได้บวชมาเพื่อกินอิมม่อนอุนนี่ แต่ที่นี่มันกินอิมม่อนอุน ที่นี้คนเราไม่กินมันก็ตายใช่ไหม เห็นไหม ปัจจัย ๔ เวลาพระบวชขึ้นมาก็มีบริวาร ๘ ไข่มุขบาตรนี่คืออาหาร เครื่องนุ่งห่มก็ไตรจีวร ยารักษาโรคก็น้ำมูตรเน่า สิ่งต่างๆ เวลาอยู่เรือนว่าง ปัจจัยเครื่องอาศัยมันต้องมี มีไว้ทำไม มีไว้ทำไม ถ้าเราไม่นอนใจ เราไม่นอนใจ ถ้ายังมีชีวิตอยู่นะ

คุณหลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวท่านมีทางจงกรม ๓ เส้น เข้าขึ้นมา เดินจงกรมถวายพระพุทธกลางวันขึ้นมา เย็นขึ้นมา เดินจงกรมถวายพระธรรม กลางคืนขึ้นมา เดินจงกรมถวายพระสงฆ์ หลวงปู่ขาวท่านเป็นอะไร หลวงปู่ขาวท่านเป็นพระอรหันต์นะ พระอรหันต์เขาทำความเพียรขนาดนั้น แล้วเราเป็นใคร นี่มันประมาทใจ มันประมาทเลินเล่อ คุณพระอรหันต์สิ ความเพียรของพระอรหันต์ ความเพียรนี้เป็นเครื่องอยู่อาศัยเท่านั้นเอง เครื่องอยู่ เหมือนรถ ใครมีรถอยู่คันหนึ่งในบ้านของเราก็พยายามอุ่นเครื่องไว้ คุณแลมันไว้ รถมันก็ไม่เสื่อมสภาพ พระอรหันต์เขาก็ดูแล

รักษาไว้เพื่อให้ร่างกายนี้มันแข็งแรงขึ้นมา นี้อุ่นเครื่องๆ ไว้ให้ธาตุชั้นมันอยู่ด้วยกันด้วยความสุขสบาย

พระอรหันต์ยังทำความเพียร เร่งความเพียรขนาดนั้น แล้วเราเป็นใคร กิเลสเต็มหัว เวลาภาวนาขึ้นมาก็จะเอาแต่สะดวกสบายๆ นี่ไง เราบอกไปวัด วัดก็ต้องบริการสิ นี่ไปวัดแล้วหลงพอใจเย็นๆ ไปวัดแล้วก็ต้องเย็นๆ หน่อย ใจเย็นๆ เห็นไหม นี่เวลาเด็กของเรา ลูกของเราเวลามันคบเพื่อน เวลามันเสียหยา เราจะเย็นกับมันไหม เวลาหนักต้องหนักนะ เวลาหนักต้องหนัก เวลาเบาต้องเบา เวลาเบา เห็นไหม ทำคิมา เราก็อโง่โง่โง่โง่กับเขา แต่เวลาเขาจะผิดพลาด เขาจะเสียหยา เราต้องรุนแรง เพราะการปฏิบัติมันมีอย่างนี้ การปฏิบัติมันต้องมีหนักมีเบา จะมีแต่นุ่มนวลไปตลอด มันไม่มีหรอก เวลาหนักมันต้องเต็มที่เลย เต็มที่เพราะอะไร เต็มที่เพราะรักษาองค์นั้นไว้ เต็มที่เพราะอะไร เต็มที่เพราะรักษาพระองค์นั้นไว้ เต็มที่เพราะรักษาหัวใจนั้นไว้ ถ้าไม่เต็มที่ หัวใจดวงนั้นถ้ามันเสียหยาไปก็เสียหยาไปเลย แต่ถ้ามันเต็มที่ไว้เพื่ออะไร? เพื่อให้มันรู้สึกตัวของมัน รู้สึกตัว

นี่ไง ถ้าใครชี้ความบกพร่องของเรานี้ชี้จริยทรัพย์ของเรา แต่กิเลสมันไม่ยอมให้ชี้ มันจะบอกว่าเราดีที่สุดในที่สุด เราดีที่สุดในที่สุด เราศึกษามาแล้ว ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นแบบนี้เป็นความเข้าใจของเรา ถ้าความเข้าใจของเราที่เข้าใจโดยกิเลสไป เพราะเรามีอวิชชา แต่ถ้าทำความเข้าใจเข้ามา มันแปลกประหลาดแล้ว

ปริยัตินี้ศึกษามาเพื่อปฏิบัติ เวลาปฏิบัติ นี่สติเราก็มี่พร้อม ทุกอย่างมีพร้อม ก็ล้มลุกคลุกคลานตลอด ถ้าใครมีอำนาจวาสนา สัมหล่นนะ สัมหล่นพอจิตมันสงบ เอ๊ะ! นี่มันคืออะไร แปลกๆ แปลกๆ แต่ถ้าคนมีสติปัญญา ถ้าจิตสงบเข้ามา เอ๊ะ! สมาธิมันเป็นแบบนี้ แต่ความสงบในใจทำไมมันเป็นอย่างนี้ มันพูดไม่ได้ อธิบายไม่ออก นี่สังขารมันเป็นอย่างนั้น เห็นไหม คุณิ ในมหายานเขาถามว่านิพพานคืออะไร ลูกศิษย์ลุกขึ้นยืนแล้วเม้มปาก แล้วนั่งลง เขาไม่พูดหรอก พูดนี้มันสมมุติทั้งนั้นแหละ อ้าปากก็ไปแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน เพราะว่าเราไปสัมผัสเขา เรารู้นี่ พูดไม่ออกๆ ถ้าพูดไม่ออก แต่สื่อได้ ธรรมสากล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่รู้ที่เห็นเขาจะสื่อกันได้ ถ้าสื่อกันได้ ถ้าสื่อไม่ได้ สังขารนี่ก็ไม่ใช่เป็นความจริงนะสิ สังขารมันเป็นวิทยาศาสตร์ไหม? เป็นวิทยาศาสตร์ แต่วิทยาศาสตร์โดยธรรม

ไม่ใช่วิทยาศาสตร์โดยโลก ถ้าวิทยาศาสตร์โดยโลก คุณ วิทยุมันก็อันเดียวกันนั่นแหละ แต่ความเข้าใจ มุมมองของคนหายาก กลาง ละเอียด มันแตกต่างกัน

วิทยุคือวิทยุ แต่ถ้าเป็นความจริง บังคับดั่งๆ ถ้ามันรู้ พูดไม่ได้ เอาที่ไหนมา มันรู้ มันต้องพูดได้ แล้วพูดได้ เห็นไหม ธรรมในใจที่เราเคารพกัน นี่เราเคารพธรรมวินัย ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เราเคารพธรรมวินัย แต่เวลาครูบาอาจารย์ของท่านมีธรรมในหัวใจ จิตใจมันยอมรับๆ ยอมรับตรงไหนล่ะ? ท่านพูดสิ่งที่เราไม่รู้ไง นี่เราไม่รู้ ศึกษา ไม่รู้ก็เปิดหนังสือสิ ไม่รู้ก็เปิดพระไตรปิฎกสิ พออ่านพระไตรปิฎกกลับมาแล้ว “อาจารย์ นี่คืออะไร” อ่านมาก็ไม่เข้าใจ

เรามีวิชาของเราใช้ไหม แต่ถ้าทำความเข้าใจ เห็นไหม แล้วเราศึกษา เราค้นคว้าเอาที่นี้ เหมือนนะ เหมือนเขาต้องพูด เห็นไหม คุณ น้ำมันเขาไปเจาะเอาบ่อน้ำมันนั่น นี่ธรรมมันอยู่ในหัวใจของคน สิ่งสัมผัสธรรมได้คือธาตุรู้ ธาตุรู้ก็คือความรู้สึกอันนี้ แล้วถ้ามีสติปัญญา มันย้อนกลับ ทวนกระแส สติมันจับที่ไหนล่ะ? มันก็จับใจของเราเอง สติเกิดจากจิต แต่ไม่ใช่จิต ธรรม ที่สติปัญญา เกิดจากจิต แต่ไม่ใช่จิต แต่ทำๆๆ เข้าไป ถึงที่สุดแล้วนะ อาสเวหิ จิตตานิ วิมุจฺจิสฺสูติ อาสเวสฺสันไป จิตนี้เป็นผู้วิมุตติ จิตนี้เป็นผู้วิมุตติไป นี่เวลามันวิมุตติไปเป็นธรรมแท้ๆ นั่นอีกเรื่องหนึ่ง มันไม่มีจิตๆ ถ้าธรรมแท้ๆ อีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้ามันยังดำเนินการต่อไป เราต้องค้นคว้าหาที่นี้แหละ

สิ่งที่เราทำมา เพราะเรามีหัวใจใช้ไหม เราเป็นชาวพุทธใช้ไหม ทางราชการเขาชื่นชมมากว่าคนนี่สนใจไปวัดๆ แต่ถ้าไปวัด ไปวัดเป็นประเพณีวัฒนธรรมก็ไปอย่างหนึ่ง เราไปทำบุญกุศล เราต้องได้บุญกุศล ทำสิ่งใด ทุกอย่างมันมีเหตุมีผลทั้งนั้น ทำแล้วต้องเป็นแบบนี้ แต่ถ้าเป็นแบบนี้แล้วมันเป็นอามิสใจ

คุณ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ “อานนท์ เธอบอกบริษัท ๔ นะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด”

การปฏิบัติบูชา การปฏิบัติแล้วมีประสบการณ์ ประสบการณ์อันนั้นมันฝึกหัดจิต ถ้าจิตมันได้ฝึกหัดขึ้นมา แล้วมันพัฒนาขึ้นมา เด็ก เห็นไหม คุณ พ่อแม่ดีเตียน เด็กก็น้อยใจทั้งนั้นแหละ พอเด็กมันโตขึ้นมา มันจะซึ่งใจพ่อแม่มันมากกว่าพ่อแม่มันสอนไว้อย่างไร แล้วมันก็จะไปสอนลูกๆ มันเป็นอย่างนั้นอีกต่อไป แต่เวลาพ่อแม่มันสอน เด็กมันก็ยึดอัดเป็นธรรมดา

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจของเรา เวลาที่มีประสบการณ์ มันรู้ของมันตามความเป็นจริงขึ้นมา มันจะซาบซึ้งในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาครูบาอาจารย์เราท่านกราบธรรมกราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบจากหัวใจ เพราะอะไร เพราะสิ่งที่มันเป็นความลึกถ่มมหัศจรรย์ ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ไปแล้ว แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ กราบแล้วซาบซึ้งๆ ซาบซึ้งเพราะอะไร เพราะมันเป็นไปไง

เหมือนนี้ คุณติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักๆ วันนี้ เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” คุณความรำพึงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ ท่านตรัสรู้ขึ้นมาเป็นองค์แรกของโลก เป็นไก่ตัวแรก เจาะฟองอวิชชาออกมา แต่มันไม่มีพยานยืนยัน เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านปลื้มใจมาก “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” เรามีพยานแล้ว เราพูดกับคนรู้เรื่องแล้ว มีคนพูดภาษาเดียวกันแล้ว

แต่เดิมพูดออกไปไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรู้ พระอัญญาโกณฑัญญะรู้ เทศน์ธรรมจักๆ ขึ้นมาเทศน์ต่อไปจนปัจจุวัคคีย์เป็นพระโสดาบัน เทศน์อนัตตลักขณสูตรเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เห็นไหม พอเทศน์พระยสะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาๆ โอ้อโฮ! มันพูดภาษาเดียวกันๆ เห็นไหม ๖๑ องค์ “เธอกับเราทั้งหมดเป็น ๖๑ องค์ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลก ชื่อเสียงเกียรติศัพท์ นี่บ่วงที่เป็นโลก และบ่วงที่เป็นทิพย์ เป็นทิพย์คือไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม พ้นจากบ่วงที่เป็นทิพย์” แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมก็เอาลากเอาสิ่งต่างๆ มาล่อเราไม่ได้ บ่วงที่เป็นโลก ใ้อโลกธรรม ถ้าไม่สิ้นกิเลสไป ใ้อันนี้เป็นบ่วง นี่มันคิดไง

“เราทั้ง ๖๑ องค์ พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ เธออย่าไปซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก”

นี่เขาต้องการปรารณาสีที่เป็นสังฆธรรม ทีนี้พอสังฆธรรม เวลาไปวัดไปวาขึ้นมา ไปวัด วัดก็ต้องบริการสิ บริการ กิเลสก็บริการกิเลสไง เวลามาก็ไ้อันไปก็ไ้อันมาไง แต่ถ้าเราไปหาครูบาอาจารย์นะ นี่เขาร่ำลือมากกว่าหลวงปู่มั่นคุณมากๆ คุณมาก ท่านคุณกิเลสของเราไง

หลวงตาท่านยังไม่ออกมาโครงการช่วยชาติก็เหมือนกัน นัดแล้วผิดเวลานัด ท่านไม่ให้เข้าวัดเลย นัดแล้วผิดเวลานัดนี้ไม่ได้เลย ถ้ามันสัพเพหระอย่างนี้ ยังสะเพร่ากันอยู่อย่างนี้ ยังมักง่ายกันอยู่อย่างนี้ จะปฏิบัติธรรมกันอย่างไร คนจะปฏิบัติธรรมมันต้องมีสัจจะ มันต้องเป็นสุภาพบุรุษ

มันตรงต่อเวลา แล้วมันเสมอดั้นเสมอปลาย คนที่จะปฏิบัติธรรมมันจะมีความเสมอดั้นเสมอปลาย มันจะมีสัจจะของมัน ถ้ามีสัจจะ มันตั้งกติกาขึ้นมาแล้วมันจะทำตามนั้น ถ้าทำตามนั้นๆ ทำจนกว่า จิตมันจะอ่อนลง แล้วจิตมันเกิดปัญญาขึ้นมา มันจะเป็นตามนั้น

นี่ถ้าครูบาอาจารย์เราท่านปฏิบัติมา ท่านรู้ว่าท่านเอาชนะกิเลสของท่านมาได้ยังไง ถ้า ท่านเอาชนะกิเลสของท่านไม่ได้ ท่านจะเอาอะไรยืนยัน สิ่งที่ยืนยันอยู่กับเรามันต้องมีครูบา อาจารย์ท่านปฏิบัติมาแล้วใช่ไหม แล้วท่านเอาอะไรยืนยันกับเรา แต่พระไตรปิฎก อ่านแล้วเรา ตีความเอง เราตีความเองแล้วตีความเข้าตัวเอง เราเข้าใจ โอ้ย! ธรรมะของพระพุทธเจ้าสุดยอด สาธุ! สุดยอดจริงๆ นะ

นี่เพราะพูดอย่างนี้ไปเขาจะหาว่าไม่เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนนี้มีมา เยอะ บอกหลวงพ่อก็ไม่เคารพ พระกรรมฐานไม่เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เคารพ เคารพจากหัวใจ เหมือนคนที่รักพ่อแม่จริง กับคนที่รักสมบัติของพ่อแม่ แตกต่าง กัน คนที่รักพ่อแม่จริงนะ สมบัตินี้ไม่มีค่าเลย รักพ่อแม่เนี่ยมาก อยากอุปถัมภ์พ่อแม่เนี่ย แต่คนรัก สมบัติของพ่อแม่เนี่ย มันจะเอาแต่สมบัติของพ่อแม่เนี่ย

นี่ก็เหมือนกัน พระกรรมฐาน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราไม่เคารพองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นไปได้ยังไง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ผู้ใด สัจธรรม อันนั้น แล้วจะไม่เคารพได้อย่างไร ใครไม่เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไอ้พวกที่ ปรรณาทรัพย์สมบัติเนี่ยนะ มันปรรณามรดก มันเคารพมรดก มันไม่ได้เคารพสังฆธรรม ครูบา อาจารย์ของเราท่านเคารพสังฆธรรม แล้วมันเคารพกันที่ไหน แต่ขณะที่เทศน์ว่าการ สิ่งที่ต้อง ค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้เป็นธรรมวินัย เป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็บอกไว้

หลวงตาบอกตีมือมันไว้ ตีใจมันไว้ อย่าไปยึด อ่านแล้วเข้าใจๆ ตีมือไว้เลย ไม่ใช่ของมึง ไม่ใช่ของมึง นั่นมันขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาจะเป็นของเราจริง มันต้อง ปฏิบัติขึ้นมาเป็นของเราจริง

ถ้าเป็นของเราจริง จิตพอเป็นสมาธิ เป็นสมาธิอย่างไร เราหาเงินหาทองมา เราเป็นคนหา เงินหาทองมา ทำงานอย่างไรมาถึงได้เงินได้ทองนั้นมา ทำสมาธิอย่างไรได้สมาธินั้นมา แล้วเงิน

ทอง ออกไปทำธุรกิจการค้าขึ้นมาให้มันเกิดมรรคผลขึ้นมา ทำอย่างไร ถ้าจิตสงบแล้วออกใช้วิปัสสนาญาณมันทำอย่างไร เห็นไหม ถ้าเราทำของเราได้ นี่เราเคารพพ่อแม่ของเรา แล้วเรายังเอาร่างกายของเรา เอาจิตวิญญาณของเรา เอาความรู้ของเราไปประกอบธุรกิจจนมีความมั่นคงรากฐานมั่นคงของเราขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราปฏิบัติ ปฏิบัติขึ้นมาจากความจริงของเรา ถ้ามันเป็นความจริงของเรา มันก็เป็นสมบัติของเราใช่ไหม ถ้าเป็นสมบัติของเรา “เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์” ถ้าเธอยังไม่พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอก็ไปยึดมันถือมันมา จะเอาแต่สมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สิ่งที่เป็นอยู่นี้มันก็เป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเรามีอยู่มีกินอยู่ที่นี่ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ไว้ เราเป็นฆราวาส เราก็ครัทธาในศาสนา เราถึงได้มาทำบุญกุศลกัน พระอยากจะพ้นจากทุกข์ บวชมาเป็นพระก็มาอาศัยอาหารการกินจากศรัทธาของญาติโยม นี่ไง นี่มันก็เป็นบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา วางธรรมวินัยนี้ไว้ เราไม่เห็นคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือ แม้แต่ดำรงชีวิต ที่อยู่ได้นี้ อยู่ได้ด้วยธรรมวินัย ก็อยู่ได้ด้วยมรดกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงในใจของเรา

เราเคารพจริงๆ เคารพครูบาอาจารย์ท่านเคารพ แต่เคารพแบบชี้ให้เห็นใจว่าสมบัตินั้นพ่อแม่หาไว้ละ สมบัติเบื้องต้นหาเองนะ สมบัติของพ่อแม่ก็สมบัติของพ่อแม่ พ่อแม่ให้ก็ให้โดยมันตกมาโดยสายเลือด มันได้อยู่แล้ว แต่เรา เราจะต้องหาอยู่หากินให้เป็น แล้วเราจะหาเงินหาทองของเรา เราจะดูแลชาติตระกูลของเรา นี่เราเป็นชาวพุทธๆ ใจ

ทางรัฐบาลเขาดีใจมากกว่าชาวพุทธเราเข้าวัดเข้าวากันมาก ที่นี้เข้าวัดเข้าวาแล้วเราจะต้องเป็นแก่นใจ เป็นแก่นคือเอาหลักสัจธรรม แล้วไต่เรื่องทาน เรื่องต่างๆ มันก็เป็นวัฒนธรรมของมัน เป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธนะ ชาวพุทธเราก็ต้องมีวัฒนธรรมประเพณีใช่ไหม แต่เราก็ต้องมีแก่นหัวใจของเราใช่ไหม ไม่ให้โยกคลอนไปตามกระแสโลก นี่โลกธรรม ๘ ธรรมเก่าแก่ เราจะมีส่วนสัจธรรมของเรา เพื่อหัวใจของเรา ถ้ามันเป็นจริงของเราละ เราจะเป็นชาวพุทธแท้ เอวัง